

[Niels Hølvæg Petersen.]

besiddere af jord og fast ejendom, stadig væk det mest konkrete. Jeg gik ind på spørgsmålet om disse lettelser ud fra en boligpolitisk synsvinkel og påstod, at regeringen ligesom havde givet op over for de boligpolitiske spørgsmål. Jeg fik det svar af statsministeren, at det havde regeringen sandelig ikke, og statsministeren forsøgte at sige det med stor fasthed, også større fasthed i stemmen end svarende til kendsgerningerne. Det er ganske rigtigt, at under boligforhandlingerne i foråret, som brød sammen, var vi sammen med venstre og konservative med til at opstille betingelser for vor medvirken i en boligløsning. Dette skete på et tidspunkt, hvor man havde forhandlet om boligpolitik i $\frac{3}{4}$ år. Det var ganske rigtigt refereret af statsministeren, at der var stillet sådanne betingelser, og de var ikke stillet på skrømt, sagde statsministeren. Det var de heller ikke fra vor side. Det var synspunkter, vi udmærket mener vi kan stå ved. Men der var en anden del i det boligpolitiske, som også hørte med i forårsforhandlingerne, og det var et ønske om, fælles hos socialdemokratiet, det radikale venstre og venstre, at man skulle reducere subsidierne til boligområdet, til boligforbrugt med $1\frac{1}{2}$ mia. kr. om året. Og det er jo heller ikke på skrømt, og det er den del af den, skal vi sige meget kontante del af forårets oplæg, som jeg synes regeringen ligesom har haft travlt med at glemme med de lemper, med de lettelser, som man har stillet i udsigt. Det vil sige, at man skyder en hvid pind efter denne del af målsætningen i hvert fald i indeværende år. Det betænkelige ved dette er, at det politisk og psykologisk kan befrygtes at komme til at betyde, at regeringen afskærer sig selv fra at nå resultater på den langsigtede boligpolitiks område. Der er ikke vundet noget ved at udskyde den et år, samtidig med at man i virkeligheden forøger problemerne. Det er altså den frygt, vi har, at regeringen med den holdning, den lægger frem om boligpolitikken, lægger gift for at kunne gribe ind over for et af de områder i vor økonomi, som jo efter alle sagkyndiges udredninger er en hovedårsag til vore betalingsbalanceproblemer. Den offentlige sektor er én, boligsektoren er en anden, og jeg tror ikke, at visdommen i re-

geringens handlinger på dette område er voldsom stor.

Statsministeren var glad for — jeg sagde, at det endda var meget naturligt — at regeringens program lignede venstres valgprogram til forveksling. Og det kan man jo så mene om, hvad man vil, men man kan i hvert fald ikke sige, at det er overraskende. Det er derfor heller ingen overraskelse, når regeringsoplægget indeholder speciel hensyntagen — tilsyneladende — til et ganske specielt erhverv. Vi kan i det radikale venstre ikke acceptere den målsætning, regeringen har stillet op med hensyn til de amtskommunale skatter, og vi kan ikke forstå, at regeringen ved at lempe på den amtskommunale grundskyld tør planlægge en tilsvarende forhøjelse af indkomstbeskatningen. For det er jo det, man gør; ved at flytte rundt på promillerne lemper man ikke noget ved amtskommunernes udgifter, de vil være de samme, og når amtskommunerne får færre indtægter ind på deres grundskyld må de tilsvarende beløb inddrives over indkomsterne — om dette er der ingen tvivl. Regeringen planlægger ikke en skattelettelse, den planlægger en overflytning af beskatning fra ét område til et andet, og en overflytning til netop det beskatningsområde, som man ellers har kunnet mærke der var enighed om var hårdest belastet, nemlig indkomstbeskatningen.

Dette gør man, samtidig med at man ved dette indgreb kommer til at stimulere inflationen i jord og fast ejendom, og alt sammen efter min opfattelse i en overdreven hensyntagen til sit eget valgprogram. Det kan være rigtigt nok, at et parti lægger sit eget valgprogram frem her i salen. Jeg vil dog minde statsministeren om, at han og vores parti var blandt dem, der gik forrest i kritikken af socialdemokratiet, den tidligere regering, dengang de fremlagde deres valgprogrammer her i salen, fremlagde til gennemførelse og hurtig gennemførelse de udgiftsløfter, man havde stillet op i sit såkaldte 4 års program. Der rejste sig jo en stærk kritik fra venstre dengang og fra det radikale venstre over for den linje hos den tidligere regering, fordi man fandt, at der ingen basis var for at gennemføre regeringens valgprogrammer.

Man kan vel sige i det hele taget,